

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Δ. Βερναρδάκης

«Ο χρησμός της μαγίσσης» [απόσπασμα: από το δράμα *Ευφροσύνη*]

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1892 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 7 (1892), σ. 165-166

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΗΣ

[Ποίημα ἀποσπασθὲν ἐκ τοῦ δράματος ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ]

ΔΥΟ πέρδικες ζωγραφισταῖς, ζευγάρι ζηλεμμένο,
ζοῦσαν ἔς ἀπάτητο βουνό, σὲ μιὰ ἕψηλὴ ραχοῦλα,
εἶχαν καὶ δυὸ μικρὰ πουλιὰ, δυὸ πλουμιστὰ περδίκια,
ποῦ ἦταν τὸ καμάρι τους καὶ ἡ παρηγοριά τους.
Κρυφὰ τὰ ἔβγάζαν ἔς τὴ βοσκή, κρυφὰ ἔς τὴν κρύα βρύσι,
μὴ τύχη καὶ τὰ ἴδῃ ἀετός, μὴ τὰ ἔβρῃ τὸ γεράκι,
ποῦταν μικρὴ ἢ φτεροῦγα τους κί' ἀνήκερος ὁ νοῦς τους.
Μιὰ ἡμέρα ἔκει ποῦ γύριζαν καὶ ἔκει ὁποῦ ἔβοσκοῦσαν
ἴσκιος ἀετοῦ τὰ τρώμαξε καὶ σκορπισθῆκαν ὅλα,
ἄλλο ἔπῃρε τ' ἀνάπλαγα, ἄλλο τὰ κορφοβούνια,
κ' ἓνα, τὸ μεγαλύτερο, ἐχάθηκε ἔς τὰ ξένα.
κ' ἔμειν' ἡ μάνα μοναχὴ μὲ τὰ μικρὰ περδίκια.
Παπᾶ ὑγιός, βεζύρη ἑγιός, βγῆκε νὰ κυνηγήσῃ,
πιάνει τ' ἀπάτητο βουνό καὶ τὴ ἕψηλὴ ραχοῦλα,
καὶ στένει τὸ καρτέρι του δίπλα ἔς τὴν κρύα βρύσι.

Νὰ κ' ἔρχεται κ' ἡ πέρδικα μέσα ἔς τὸ μεσημέρι,
 τρεχάτα καὶ χαρούμενη καὶ γλυκοκελαδοῦσα
 νὰ πιῇ νερὸ νὰ δροσιθῇ, νὰ πιῇ νὰ ξεγανιάσῃ.

Ἵς τὸ ἴνα του χέρι ὁ κυνηγὸς κρατεῖ χρυσὸ δοξάρι,
 κ' ἓνα δεμάτι ἔς τᾶλλο του φαρμακεραῖς σαίταις
 ἀφίνει τὸ δοξάρι του καὶ ρίχνει τῆς σαίταις.
 Τίνος καρδιᾶ ποτὲ βαστᾶ, τίνος ἀπόνου χέρι,
 τὴν ὄμορφη καὶ πλουμιστὴ πέρδικα νὰ σκοτώσῃ,
 πῶχει τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερὰ γραμμένα,
 ποῦ περπατεῖ καὶ χαίρεισαι, λαλεῖ κ' ἀναγαλλιάζει·
 Στήνει δεξιᾶ, στήνει ζερβιᾶ τὰ μεταξένια δίχτυα·
 στή μιᾶ δὲν τὸν ἐζύγωσε, ἔς τὴν ἄλλη τοῦ ξεφεύγει,
 ἔς τὴ τρίτη μέσα μπλέκεται καὶ πιάνεται ἔς τὸ δίχτυ.

Μὲ τί λαχτᾶρα ὁ κυνηγὸς καὶ μὲ τί καρδιοκτύπι
 τρέχει κοντὰ ἔς τὰ δίχτυα του, ξεπλέκει τὸ πλεμμάτι,
 καὶ βάζει τ' ὄμορφο πουλὶ τὴν πέρδικα ἔς τὸ χέρι
 τὴν παίρνει μὲ φιλήματα, μὲ χὰδια καὶ πηγαίνει,
 καὶ τὸ καλλίτερο κλουβί, ἓνα χρυσὸ κλουβάκι,
 ἀνοίγει καὶ τὴ πλουμιστὴ πέρδικα βάζει μέσα,
 ζάχαρι μὲ τὸ στόμα του ὁ ἴδιος τὴν ταγίζει
 καὶ μὲ καθάριο κρούσταλλο νεράκι τὴν ποτίζει.

Μὰ ἦρθε χρόνος δίσσεχτος, μῆνας δυστυχισμένους,
 κ' ὁ κυνηγὸς ἔς τὸν πόλεμο πάει μακρὰ ἔς τὰ ξένα
 κ' ἔμεινε τὸ πουλὶ ἄρφανὸ, ἡ πέρδικα μονάχη
 κανεὶς δὲν τὴν ταγίζει πληᾶ, κανεὶς δὲν τὴν κυτάζει.
 μόν' ἓνα χέρι ἄπονο, καταραμένο χέρι,
 νερὸ τῆς βάζει ἔς τὸ κλουβί νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη.
 Ποιὸς ἤπιε τὸ νερὸ ποτὲ τῆς λίμνης κ' εἶδε κόσμο·
 ἤπιε κ' ἐκείνη ἀπ' αὐτό, ἤπιε κ' ἐφαρμακώθη.

Ἡ πέρδικα ἔτσι ἠγάθηκε ἡ μικροχαϊδεμμένη,
 ποῦχε τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερὰ γραμμένα,
 ποῦ λάλιε κ' ἀναγάλλιαζε, περπάτειε κ' ἐχαιρόσουν.

[ἐν Μιτυλήνῃ]

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ